

MR INGENIØR A. TOSTROP
BIRKEVEGET 16
BAGSVÆRD
44-13

SPEJDERNES MAGASIN

46. årgang

nr. 1. januar 1962

B-P fortæller om

Hyrax – KLIPPEGRÆVLINGEN

I går stødte jeg på et meget mærkeligt dyr. Der var nogle af mine venner, som havde sagt, at hvis jeg ønskede at se en Hyrax, skulle jeg jeg bare komme ned til dem i deres have og drikke te, for det skete nemlig ofte, at en Hyrax kom og sluttede sig til selskabet. Jeg vidste ikke, hvad en Hyrax var — jeg ved ikke, om du ved det —. Dette ord Hyrax syntes jeg nærmest mindede noget om en slags medicin eller et ildslukningsapparat. Nå, jeg gik imidlertid over for at drikke te hos mine venner, og der oppe i et træ sad Hyrax'en. Den klatrede lidt efter ned og kom hen til os uden at vise den mindste frygt for mennesker eller de to katte og en hund, der også var tilstede. Og nu genkendte jeg jo dyret. Det var en klippegrævling, som jeg havde set i du-sinvis tidligere på forskellige steder i Sydafrika, men jeg havde altid fundet, at den var meget sky, og jeg havde aldrig, om jeg så må sige, haft den på talefod.

Her var den nærmest pågående og meget ivrig efter at få al den mad,

vi ville give den, men mine venner advarede mig mod at tage fat i den, for den bed, så det kunne mærkes, da den var udstyret med spidse, ret farlige hjørnetænder. Jeg skal indrømme, at jeg altid havde troet, at en klippegrævling nærmest var en slags kanin — bare med korte ører og uden hale — som havde slået sig ned i klippegne. Jeg havde aldrig hørt, at den kunne klatre i træerne, men denne her lille fyr havde i hvert fald slået sig ned i havens træer og buske. Den var omtrent på størrelse med en kanin; dens pels mindede også om kaninens, men hovedet lignede mere en ilders.

Medens vi taler om kaninens skind, skal jeg forresten fortælle jer en historie om en kvindelig flokfører, som var ved at lære en ulveunge lidt naturhistorie. Hun spurgte ham: »Hvad er en kanin beklædt med? Er det hår, uld eller hvad er det?« Ulveungen svarede: »Men du godeste, har du aldrig set en kanin, Akela?«

Nå, men tilbage til Hyrax'en. Selv om den ser ud som noget i retning

af en kanin, så er dens fødder dog helt afvigende fra dennes. De ser mere ud som hænder. På forbenene har den fire fingre, på bagbenene tre, den inderste på hver er udstyret med en slags klo, som den benytter under klatringen. Det, der forundrede mig mest ved den lille størrelse, er, at zoologerne påstår, at den hører til en dyreklasse, der står midt imellem heste og elefanter, og hvad der er endnu mere mærkværdigt, at den er ret nær beslægtet med næsehornet!! Kan du egentlig tænke dig, hvad et næsehorn ville sige til den historie?

På grund af de mærkelige tænder, klippegrævlingen er udstyret med, vil en zoolog jo straks kunne sige, hvilken føde den æder. Nå, mine venner fra te-selskabet i går ville også kunne fortælle ham det; den holder af chokolader og blade af tobaksplanten, i hvert fald æder den gerne flere cigaretter i én mundfuld, og den sætter stor pris på sardiner. Undertiden entrer den op på middagsbordet og æder roserne, der er sat i vand. Når den har fået sig sådant et godt måltid, foretrækker den at klatre op i et af de nærtstående træer, og her lægger den sig helt udstrakt på en gren og lader sig gennembage af solen.

I dette nummer:

Forsidebilledet: Stordam i vinterdragt. (Foto: Finn Magnussen.)

B-P fortæller	2	HS HS 054	10
Det brummer i skoven	3	Huset med maskerne	13
Under spejderhatten	5	Junglenyt	14
Lege i patruljen	5	Duelighedstegn Klar dig selv	15
Dag Hammarskjöld	6	Spejder-Tidende	17
Sluger du sabler?	8	Sejlmagersplejsning	18
Do trettens rød	9	Æressiden	19

Det brummer i skoven

Tekst og tegninger ved Mugge

Ovre fra Sønderskoven lyder der en høj brummen. I den klare vinterluft spredes lyden langt omkring over de frosthårde pløjemarken. Jeg må over og se, hvad dér går for sig. På med huen og de strikkede vanter og så afsted.

Inde i skoven finder jeg hurtigt efter lyden frem til skovløber Olsen, som er i fuld gang med at fælde et stort træ med motorsav. Udblæsningen fra motoren futter og knalder og sender små blå skyer ud til den ene side, mens savsmuldet sprøjter ud af savsporet til den anden. I gamle dage fældede man træer med økse og håndsav, nu foregår det hele med motorsav, hvis man da ellers vil gøre sig håb om at følge med. Først saver man en trekant ud af den side, som træet skal falde til, og så saver man ind bagfra til træet vælter.

Skovløber Olsen har en hvid glasfiberhjelme på og ser meget amerikansk ud, men trods dette moderne udstyr er skovløber Olsen stadig den samme, han tygger skrå og holder af faddersladder.

Omsider begynder det at knage i træet, og langsomt begynder den store bøgestamme at krænge over. Olsen hiver motorsaven til sig og skynder sig et stykke bort. Meget kan ske under skovarbejde, men redde sin dyrebare motorsav — det kan man da i alle fald. Bøgetræet falder til jorden med et mægtigt

brag, og flere store grene i kronen splintres i stumper og stykker.

Først nu opdager skovløber Olsen mig.

»Hvornår er du kommet listende?« spørger han.

»Nå, listende og listende, det er så meget sagt, men med den larm du laver, kan du jo hverken høre eller se.«

»Næi, hæ-hæ, det her med skovens dybe, stille ro, som vi sang om i skolen, det er sket for længe siden.«

Olsen tager en kæp med en ridsekniv i den ene ende og et søm i den anden og sætter med den et mærke i barken på det fældede bøgetræ for hver meter hele vejen op ad stammen. Nu og da sætter han et kryds, før han går videre. Så tager han motorsaven og saver stammen over alle de steder, hvor han har sat et kryds.

»Hvorfor nu det?« spørger jeg, da han omsider er færdig.

»Hvorfor hvad?«

»Hvorfor saver du nu sådan en fin stamme over på den måde?«

»Ja, det må du altså meget undskyldte, jeg anede ikke, at du ville

have den med hjem på cyklen i heltilstand.«

Når skovløber Olsen er i det humør, er det næsten ikke til at få et fornuftigt svar ud af ham. Omsider lykkes det mig dog at få følgende forklaring:

»Jo, ser du, den nederste del af stammen her er meget fin og værdifuld, fordi der hverken er knaster, grene eller bøjninger. Den skal sælges til en krydsfinerfabrik, som betaler en meget høj pris for den, så den må altså skæres fra det øvrige. Det næste stykke af stammen er knapt så fint, fordi der er nogle enkelte knaster, men det sælger vi til et savværk, der laver planker til møbelindustrien. Så kommer der et ret dårligt stykke lige under kronen med mange knaster i. Det kan anvendes til jernbanesveller og sendes altså til et savværk, der laver sveller. Så kan vi skære de tykke grene i stykker til snitgavn, der bruges til smørdritler og parketgulve, og dernæst må vi se at få solgt det aller dårligste af grenene som brænde, men det er jo ikke så let i vore dage, hvor så mange mennesker fyrer med olie.«

»Hvad nu, hvis der er som i træet?«

»Ja, så er den jo ikke så god. I fjor korte de den store rundsav ind i et som nede på Magleby savværk, så saven blev totalt odelagt. Det sker heldigvis sjældent, men jeg har da selv engang været ude for at stå og save med min motorsav i en gammel hestesko. Den sad langt inde i træet, så den ikke kunne ses udefra. Der røg 8 tænder af savkæden, men det er jo svært at finde ud af, hvem der har hængt den hestesko over en gren for 20 år siden ... Næi, hæ-hæ, kom ikke til mig og sig, at en hestesko bringer lykke.«

Nu dukker skovfoged Sørensen op. Han er bevæbnet til tænderne med målebøger, nummerhammer, klup og målebånd, og sammen med Olsen går han nu igang med at måle alle de stammer op, der efterhånden er faldet rundt om på arealet.

Bagefter følges jeg med skovfoged Sørensen længere ind i skoven. Han skal ind i en mellemaldrende bøgebevoksning og »vise ud«.

»Mellemaldrende« — det svarer til det, vi andre almindelige kalder midaldrende, altså en bevoksning i sin bedste alder, og bogetræer har det nu bedst, når de er 50—60 år

gamle. Når de bliver dobbelt så gamle, begynder de at blive affældige, blive halvskallede i toppen og hule i ryggen, og så er det på tide at fælde dem alle sammen. Men inden den tid tynder man ud i dem år for år, så der langsomt bliver færre og færre, og til sidst står kun de allerbedste tilbage. For at arbejderne nu kan vide hvilke træer, de skal fælde, så viser skovfogeden dem ud (altså træerne!) d.v.s. han laver et langt mærke i barken med en særlig kniv, ridsekniven.

Skovfoged Sørensen folder sin ridsekniv ud og går beslutsomt hen til et lille træ, betænker sig lidt,

kigger sig omkring og giver det så udvisningsmærket med kniven. Så går han hen til et andet træ noget derfra. Det er et stort træ med en voldsom todelt krone, der ser ud til at ville kvæle flere af de nærmeste træer. Også dette træ får udvisningsmærket, og sådan fortsætter han, hele tiden med blikket rettet op mod trækronerne.

»Man føler sig som en diktator i et stort samfund,« siger han, »ned med de grove, der kvæler de andre, og væk med de små, sygelige individer, der ikke kan følge trop med de øvrige, og frem i lyset med alle de smukke i middelstanden ... — Jeg ved ikke rigtigt, hvad den politik egentlig kaldes blandt mennesker, men blandt træer er den i hvert fald yderst gavnlig.«

Efter en times tid på den vis må skovfogeden videre. Han skal se til nogle skovarbejdere nede i Magleskoven, og så skal han hjem og gøre dagens høst op i kublmeter.

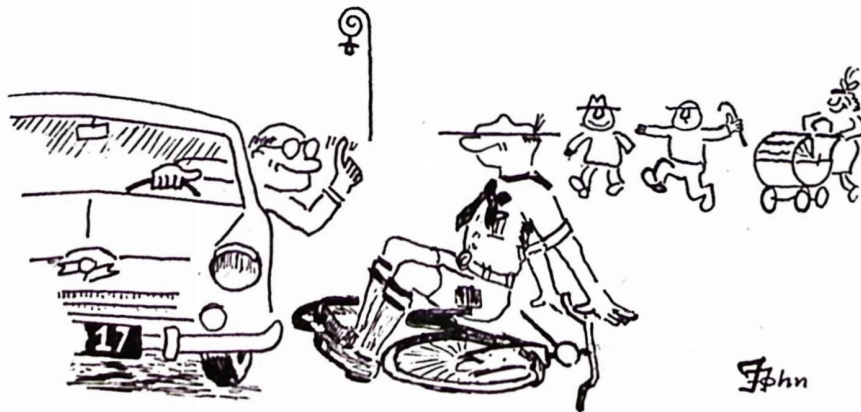
Jeg selv vender min forfrosne næse hjemad, men må lige en tur om ad Rævebakken for at se, om Mikkel er hjemme. Jeg står lidt og lurekigger i tilbørlig afstand fra rævegraven. Når man står lige i vindretningen, kan man godt mærke den ramt-sødlige duft af ræv. Han skal nok være hjemme, men der skal lang, tålmodig venten til, før man er heldig at få et glimt af ham.

Bedst som jeg står der og småfryser, hører jeg det pludselig pusle lidt i skovbunden, og ud fra tykningen næppe 20 meter fra mig kommer en råbuk listende. Den standser i et ryk og ser på mig. Jeg står musestille, vover end ikke at bevæge øjnene — og sådan står vi og kigger på hinanden i lang, lang tid. Der er det mærkelige ved de fleste dyr, at de har det, der kaldes bevægelsessyn, det vil sige, at de lynhurtigt opfatter noget, der bevæger sig, men står man blot stille, er det svært for dem at afgøre, om der er fare på færde. Omsider må råbukken have slået sig til tåls med, at jeg ikke så ligefrem faretruende ud. Den tog et par skridt fremad, nippede distraet til en lille egeplanke og så mig så stift i øjnene igen. Pludselig tog pokker ved den, og under knasen og bragen i skovbunden forsvinder den igen bag tykningen.

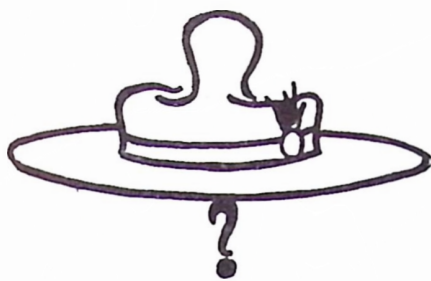
Skulle den mon have fået øje på min rædselsfulde strikkede hue?

Jeg begiver mig hjemad, men på hele vejen kan jeg høre skovløber Olsens motorsav brumme. En skønne dag går han da hen og bliver stokdøv.

Mugge.

Hort i sommerferien: — Husk nu at passe bedre på næste gang! — Hvad! Kommer De igen?
(John Gjedbo Nielsen, 1. Hornslet)

UNDER SPEJDERHATTEN

Vi præsenterer —

ERIK JESSEN

Magasinet bringer i dette og følgende numre en lille præsentationsserie af kendte eller mindre kendte mænd i korpset. Det kunne sikkert mangen gang være rart for jer at vide, hvem det egentlig er, der sidder i korpsets ledelse, står for førertræningen, er divisionschefer o.s.v. Portrætterne vil dukke op i ganske vilkårlig rækkefølge, så du skal ikke prøve at udlede nogen »rangfordeling« deraf. Når vi indleder med Erik Jessen, er det således mere, fordi han bor i en by, der begynder med A, end fordi han er den eneste borgmester i korpset.

Den smilende spejder over disse linier er lederen af korpsets førertræning. Indtil fornylig hed det noget så flot som »Camp Chief«, men den betegnelse har lederen af Gilwell Park i England nu taget patent på. — Men Erik er skam en meget fin mand alligevel: det er ham, der står for alle de primitive kursuser hver påske, ham der leder Gilwellkurserne på Hylkedam hver sommer og i sidste instans er det altså ham, der er ansvarlig for »op-

dragelsen« af jeres tropsførere og flokførere og deres assistenter.

Erik startede i korpset som ulveunge for 35 år siden, nærmere betegnet i Åbenrå. Her blev han siden spejder, og da han nåede til skelsår og alder, blev han også fører. Han har været TF i så forskellige byer som Nyborg, Århus, Røde kro og Åbenrå. — Han tog Gilwell kursus i 1940 og har siden været knyttet til førertræningen, hvis leder han blev i 1956, da Thorkild Glad trak sig tilbage. Ind imellem har han iøvrigt også haft tid til at være kolonnechef i Åbenrå og til i årene 1951—54 at være redaktør af Magasinet.

Han er således en meget alsidig mand, der ind imellem spejderiet passer en blomstrende forretning i Åbenrå. For at være helt sikker på aldrig at behøve at være ubeskæftiget har han endelig påtaget sig samtidig at være borgmester. Men på trods af alle sine mange gøremål, der nok kunne gøre et almindeligt menneske forpustet, er Erik et af de roligste, mest uforstyrrede og hyggeligste gemytter i korpset.

Skulle man endelig sige noget ufordelagtigt om ham, måtte det da være, at med ham fortrængte Ravnene de ellers så storslåede Ugler fra Gilwell-træningens topstilling. -owl.

CYKEL-POLO er vældig morsomt, såfremt man kan finde en egnet plads, der er jævn og stor nok. En tennisbold er god som kugle, og som kølle kan enhver form for stok i virkeligheden bruges. Et mål i hver ende af banen, ikke for bredt.

LEGE I PATRULJEN

To eller tre spillere på hvert hold er rigeligt, — og det er nok nødvendigt med en dommer til fods.

Hvad med RODEO på jeres næste patruljetur? To mand på een cykel, — den bageste forsøger pr. lasso at indfange den »vilde hest«. Bliver I rigtig dygtige, kan I jo senere forsøge at fange noget virkelig levende. F. eks. PF.

DAG HAMMARSKJÖLD

Af
chefredaktør
Eigil
Steinmetz

Foto: FNs
informations-
tjeneste

Kun få — også i hans eget land — kendte ham. Verdenspressen, der fik travlt med at fremskaffe oplysninger om ham, kunne ikke stave hans navn rigtigt. Han var valgt efter at FN var blevet lammet af Sovjetruslands boycot overfor forgængeren Trygve Lie, fordi han var svensk, og derfor måtte antages at repræsentere »det tredje standpunkt« i den store politik, fordi han ikke tilhørte noget parti, skønt han dog havde været viceudenrigsminister i en socialdemokratisk regering, fordi der i hans anerkendte, men svært tilgængelige nationaløkonomiske skrifter ikke forfægtes nogen fast teori, og fordi han fra de internationale konferencer, han havde deltaget i, altid havde været respekteret for saglige standpunkter, og ikke mindst smidig forhandlingsevne.

Vel havde Dag Hammarskjöld gennem mange år øvet en afgørende indflydelse på svensk politik, men den var i stor udstrækning foregået bag kulisserne, efter at han som en art »akademisk vidunder-

— Mine erfaringer som bjergbestiger har hidtil været begrænset til Skandinavien, hvor bjergene er ret harmoniske og ikke så dramatiske. Men jeg har dog opdaget, at der til bjergbestigning kræves nøjagtig de samme egenskaber, som jeg mener er nødvendige i det internationale arbejde: Udholdenhed, styrke og tålmodighed, en velfunderet realitetssans, en evne til omhyggelig, men fantasirig planlægning og en klar forståelse af at vi selv skaber vor skæbne. Den sikreste klatrer er den, der aldrig tvivler på sine evner til at overvinde også den næste forhindring...

Det var Dag Hammarskjöld, der skrev disse ord kort tid efter at han i 1953 var blevet valgt til generalsekretær for De Forenede Nationer. Med udholdenhed, styrke og tålmodighed, i kraft af en udpræget realitetssans og omhyggelig planlægning, opbyggede han sit embede og skabte sig sit navn og sin skæbne, — han havde ét alt overskyggende ledemotiv: Pligtfølelsen. Det var den, der bevægede ham til i et kapløb med tiden, — FNs generalforsamling skulle begynde næste dag, — og i et kapløb med en ny krise, — en blandt mange i Congo,

— en mørk nat at sætte sig i den flyvemaskine, der skulle bringe ham til krisens centrum, men i stedet bragte ham ind i døden.

Da Dag Hammarskjöld, — »den ukendte svensker«, — 1. april 1953 modtog opfordringen til at overtage generalsekretærembedet mente han selv, der var tale om en aprilspøg.

Hammarskjöld i Congo. Længst til venstre general Joseph Mobutu.

Han levede og døde for freden —

barn« havde gennemført en lynkarriere, — han blev student knapt nitten år gammel, han var cand. jur. i en alder af 24, blev senere også cand. polit. og doktor kun 28 år gammel samtidig med at han overtog et docentur ved Stockholms universitet. Efter at have været sekretær i rigsbanken, knyttedes han 1946 til Sveriges udenrigsministerium som finansiel ekspert, i 1949 blev han i realiteten »fag-viceudenrigsminister«, men fik dog først denne titel officielt i 1951.

Dette var den ene side af Dag Hammarskjölds karriere og væsen, — den, verdensoffentligheden kendte og kvalificerede ham til generalsekretærembedet. Men der var også en anden Dag Hammarskjöld, — den ensomme bjergvandrers, der elskede det frie liv, manden, der elskede og tilbød den svenske natur og som midt imellem sine nationaløkonomiske værker, der var så udviklede, at efter sigende kun én udover Dag Hammarskjöld selv kunne forstå dem, nemlig broderen Åke Hammarskjöld, skrev små lyriske naturskildringer i den svenske turistforenings årsbøger og den store litteraturkender, der et par gange forsvandt fra internationale konferencer i Paris og en enkelt gang kom en halv time for sent til møde med den franske udenrigsminister, fordi han var gået på jagt efter sjældne bøger i bogkasserne på Seine kajen.

Det blev sagt, at man fik det rigtigste indtryk af Hammarskjöld, når man mødte ham på en ensom bjergvej med et bind af Proust i den ene og en bog af T. S. Eliot i den anden hånd. Det er en kendsgerning, at han på et tidspunkt, hvor han var svensk viceudenrigsminister og efter en af sine ture ud i naturen ankom til et kendt Malmø-hotel iført sportsbluse og shorts blev afvist, — vandrefugle i det antræk kunne hotellet ikke indlade! Og det var ganske naturligt, at Dag Ham-

Generalsekretæren
taler i FN

marskjöld i Det svenske Akademi som en af Sveriges største kendere af specielt moderne franske litteratur indtog den plads blandt »de udødelige«, hans fader i sin tid havde beklædt. Det var også karakteristisk for Hammarskjöld, at han midt under Congokrisen fik lagt sidste hånd på en oversættelse af et græsk skæbnedrama.

Hammarskjöld var på mange måder et dobbeltmenneske. De fleste kendte kun den rolige, lidenskabsløse, nu og da — syntes mange — alt for korrekte og kølige embedsmand og anerkendte hans fantastiske arbejdsevne, der bevirkede, at der ofte i hans kontor på 18. etage i FNs glashus brændte lys til langt ud på natten, når alle var gået hjem, hvilket imidlertid ikke forhindrede, at generalsekretæren var ved sit skrivebord næste morgen kl. 8. Meget få kom nærmere ind på livet af »den anden Hammarskjöld«, naturskøneren, der befandt sig bedst under bestigningen af et bjerg og litteraturkenderen, der i timevis kunne diskutere en passage i et moderne fransk værk. Men lige så sandt, det var, at skønanden aldrig tog magten fra generalsekretæren,

der førte storpolitik, lige så givet er det, at embedsmanden Hammarskjöld aldrig havde fået den indflydelse og navnlig havde vundet den respekt, han opnåede, hvis ikke humanisten Hammarskjöld havde haft sit hjerte med i alt, — selv de beslutninger, der syntes truffet udenfra de koldeste, mest realpolitiske motiver.

I de første år af sin generalsekretærperiode var Hammarskjöld den altid korrekte, altid kolige, mange mente for koldsindige embedsmand, — men med kriserne voksede hans format. Han skånede aldrig sin person — mente han det nødvendigt eller gavnligt for at indhente en krise under udvikling eller bringe en konflikt til afslutning, for han verden rundt i fly. Han drog personligt til Kina for at forhandle om udlevering af nogle amerikanske flyvere, kineserne havde fængslet, han fløj med freden til Mellemøsten, han standsede Suez-krigen i opløbet og han løste ikke før sin død Congo-krisen, men han indkapslede den, således at den ikke udviklede sig til en ny Koreakrig. For at gøre det måtte han ofte gå langt ud over

(fortsættes side 16)

sluger du sabler — eller arbejder du med modeljernbane?

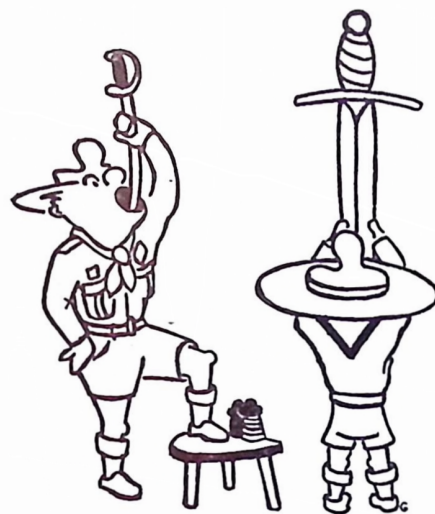
Er spejdere ensidige? Fanatikere måske? Får de på grund af denne hobby ikke tid til at dyrke andre fritidssysler? Vi nægter ganske simpelt at tro det. Det er tværtimod vor opfattelse baseret på mangeårige tropsforeres rige erfaring, at spejdere og skovmænd gennemgående har op til flere sysler ved siden af deres spejderarbejde. Fra en trop har vi således hørt om et specialmøde, hvor hver spejder skulle medbringe een eller flere ting, som på værdig vis kunne repræsentere hans øvrige interesser. Tropsmødet var blevet afviklet i et inferno af jazzmusik, kvidrende småfugle, raslende elektriske tog, alt lykkeligt blandet med de mere eller mindre rene toner fra en patruljeførers fremførelse af klassiske værker på cello og en lille spejders demonstration af sine hjemmelavede bongotrommer. Det havde efter sigende været et pragtfuldt møde. Dette referat satte de små grå hår i sving hos indtil flere medlemmer af redaktionen.

Ialt rummer Det Danske Spejderkorps tæt ved 25.000 drenge. Der må blandt disse mængder være ikke så få, der ved siden af spejderarbejdet dyrker een eller flere særprægede hobbies. Det lyder egentlig ganske spændende. Da det formentlig først og fremmest bliver spejdere, der vil reagere på denne tilkastede handske, er det følgende i første række møntet på dem.

Grib handsken! Er der en af patruljekammeraterne, der er nået langt med sin imponerende, gerne lidt særprægede hobby, ja, så gennemdrøft om dette ikke lige skulle være noget for jer. Lad patruljens tegnere fremstille nogle illustrerende tuschtegninger, medens patruljens bedste krønikeskriver forfatter en spændende og morsom beskrivelse om det givne emne. Måske een i patruljen kan fotografere og på den måde være med til at gøre jeres

indlæg festligt. Det gælder nemlig om at få alle i patruljen med. Lyder det egentlig ikke meget godt? Hvad med at gennemdrøfte opgaven på næste patruljeråd? Med tegninger og fotos må det højst fylde en af Magasinets sider.

Naturligvis vil de bedste indlæg blive passende honoreret. De fem bedste artikler fra spejder- eller skovmandspatruljer vil blive præmieret med en spejderøkse til patruljeudrustningen. Indlæggene skal selvfølgelig være så fængslende som

overhovedet muligt — ikke blot beskrivende. Morsomme og interessante detaljer må endelig ikke udelades. Det er først og fremmest tingenes historie, der interesserer. De i forbindelse med artiklen indsendte fotos og tegninger må ikke være under 6 × 6 cm.

Hvilke emner der kan blive tale om? Som overskriften viser, kan der snart sagt blive tale om alt mellem himmel og jord. Et par eksempler vil måske kunne være vejledende. Hvad med: »Landets bjergrigeste modeljernbane«, »Våben før og nu«, »Laksefiskeri i jydsk ær«, »Mine venner, bierne«, o.s.v. o.s.v.

Om der så var mere? Nej, — Hvad i alverden nøler I så efter. Grib handsken og kyl den retur til redaktøren, — men husk at putte alletiders manuskript indeni. Det skal så være ham en speciel fornøjelse at offentliggøre de bedste. Skulle vi drukne i gode indlæg, vil der selvfølgelig blive sat ekstra præmier ind foruden de omtalte fem økser, — hvoraf een altså kunne blive din patruljes, hvis ...

SPEJDERHJÆLPEN

til bekæmpelsen af spedalskheden blandt indiske børn indbragte ialt

325.000 kr.

Af dette beløb indtjente ulve og spejdere i vort korps

86.941,89 kr.

Allerede ved den første løselige gennemlæsning af Spejdernes Magasin kan det konstateres, at der er sket »noget«. Ved en grundigere gennemlæsning bemærkes det, at redaktørens stol nu pludselig er besat med en ny mand. Skotte har ikke længere tid, og Jokke er trådt ind i stedet.

Spejdernes Magasin vil altid være præget af den til en hver tid siddende redaktør, og da det til dato ikke er lykkedes at finde to personer, der tænker og handler på fuldstændig samme måde, må et skifte som det foreliggende nødvendigvis smitte af på bladets form og indhold. Formålet med at udgive Spejdernes Magasin for spejdere og ulve er naturligvis stadig det samme. Heri finder man ingen forbløffende ændringer.

Men samtidig med at redaktionen går og er nærmest sprængfuld af ideer, bærer den også på nogle små beskedne ønsker. Det første og mest brændende af disse er ønsket om at opnå en direkte levende kontakt med læserne.

Spejdernes Magasin er først og fremmest jeres blad. Skrevet for jer, — men også gerne af jer. Skulle det ikke være muligt at komme i forbindelse med det utal af levende

patruljer, som findes overalt i riget. Benøver det hver gang at være tropsførere eller andre ligesindede, der optræder som Magasinets journalister. Hvad om I prøvede selv. Førerne har nu engang deres eget blad, hvor de kan boltre sig. Ganske vist kan det være vanskeligt sådan uden videre at sætte sig ned og forfatte en epistel, men alligevel.

I erkendelse af problemet vil der fra Magasinets side blive udkastet »fiskekroge med og uden madding«. Det skulle så være mærkeligt, om der ikke kunne komme bid. Rent konkret vil der her i bladet fremkomme ideer og opfordringer til en lang række artikler og indlæg, som I så ganske roligt kan sætte jer til at forfatte, — og så venter redaktionen for resten kun fremover at blive bombarderet med stof fra hele landet.

I de kommende numre af Spejdernes Magasin vil I hver gang finde et indlæg fra en af disse tretten skygger, som tilsammen udgør De trettens Råd. Medlemmerne af dette råd er alle unavngivne personer, der gemmer sig bag et bestemt tal og et fingeraftryk afslørende mærke. Hvem, der står bag de enkelte indlæg, og hvem der overhovedet er med i rådet, turde derfor være en

velgemt hemmelighed; — men I er naturligvis velkommen til at gætte.

De problemer, der vil blive taget op til behandling, vil formentlig være vidt forskellige — men det afhænger igen til en vis grad af jer. Det er nemlig i første omgang jeres spørgsmål — jeres problemer, der skal drøftes på denne måde. Går I derfor og tumler med et eller andet, som I gerne vil høre andres mening om, ja så rejs problemet for et større forum ved at lade De trettens Råd tage stilling til det.

Prøv at formulere jeres spørgsmål og send det ind i en konvolut mrk. »DE TRETTENS RÅD«. Alt efter hvad det så drejer sig om, vil henvendelsen blive viderebefordret til et af medlemmerne i Rådet, og en besvarelse vil senere følge her i bladet. Naturligvis modtager vi også meget gerne henvendelser fra enkelte spejdere og skovmænd. Det er således ikke nogen betingelse, at det er en patrulje som sådan, der retter henvendelsen til De trettens Råd. Alle er velkomne.

Den meget snedige læser har måske allerede nu en formodning om at forfatteren til dette indledningsindlæg er den samme som redaktøren af Spejdernes Magasin. Hvor simpelt — men ak for simpelt. Hus forbi! Galt gættet — dr. Watson.

I al beskedenhed hører jeg nok til blandt en af de mange sputnik'er, der farer rundt omkring redaktørens stol uden dog at være den, der har placeret sin bagdel på samme. En slags redaktionsekretær kunne man måske benævne mig. Men også dem er der jo et par stykker af. Der er nemlig mange om opgaven med at gøre Spejdernes Magasin til en af månedens faste spejderbegivenheder, — og jeg tegner mig i den forbindelse kun beskedent som

13.

To af vore kolleger

En af de kendte og frygtede grønne Zephyr'er rullede ud fra Politigården. Magasinets fotograf og vor udsendte medarbejder var for en aften blevet tilknyttet ordenspolitiet udrykningstjeneste. Det følgende er et udpluk af nattens notater.

Vesterbrogade kl. 23,00. Asfalten let fugtig. Genskin fra neonreklamerne. I et pænt adstadigt tempo bevæger vi os frem i trafikken. Radioen fra politigårdens hovedstation dirigerer rundt med en række vogne. Blot ikke vores.

Dette er imidlertid slet ikke ensbetydende med, at vi er arbejdsløse. En ung mand på scooter forcerer sig udenom og over et fodgængerfelt. Baglygten er tilsyneladende ude af funktion. »Ham må vi vist tale lidt med!« Fra et langsomt slendretempo øges farten, og vor »scooterist« indhentes på en af de mindre

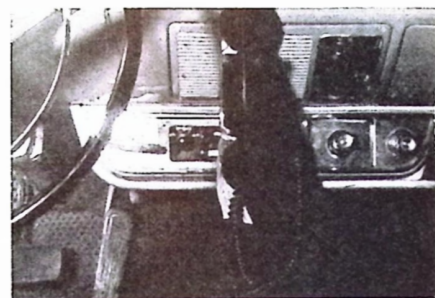
sidegader, hvor han standses endeligt, da han fra sideruden bliver præsenteret for det rød-hvide stopskilt. Det var en pæn ung mand. Venlig formaning afleveres. Mod et udtrykkeligt løfte om straks næste morgen at lade køretøjet ordne, fik han lov til at slippe.

23,15 054 Møllegade. Lillebil med vanskelig kunde. Betalingsvanskeligheder. Kom. Lillebilchaufføren må have kigget en omgang, for næppe havde vi modtaget ordren fra HS, før vi var på pletten. En lidt bedugget herre mente sig snydt. Han ville f... ikke betale 3 kr. for at komme fra Nyboder til Møllegade. Spørgsmålet blev ordnet håndfast og venligt. Enten betaling eller ind og overnatte på politigården. Stillet overfor udsigten til natlogi i detentionen fik fyren skillingerne op. Manden fik så i al venskabelighed en omgang og besked om omgående at se at tumle hjem i seng, — og vi rullede videre ud i trafikken.

23,35 054 Eskildsgade. Ildløs. Kom. Også denne gang var vi ganske tæt på »gerningsstedet«. Ved ankomsten konstateredes det, at den lokale stations folk allerede var på pletten, så vi nød tilskuernes rolle. Brandvæsenet var mødt med 2 store sprøjter. Det eneste, der ikke var noget som helst spor af, var ild.

HS HS 054 - distrikt 3, 4 og 5 - skifter

En trist sørgmodig skikkelse stod lænet op ad brandalarmen. Under et værtshusbesøg havde han fået stjålet sin frakke — vel hans eneste. Da han ved cafeens lukning havde opdaget tragedien, var han i sin

Den lille årsag, radioen, med den store virkning

fortvivelse gået lige ud og havde knaldet glasset ind på brandalarmen. Der stod han nu, tilsyneladende slet ikke klar over det postyr, han havde forvoldt. Politiet fra Svendsensgades politistation tog ham med i salatfadet. »Den spøg må han betale for«, kommenterede vor kollega. En hverdagstragedie havde passeret over scenen.

00,10 053 En mand er rapporteret tumlende ud og ind på Vesterbrogade ved Anva. Kom. Da vores 054 var i kvarteret, rullede vi op for at få overblik over begivenhederne. Ved ANVA var der almindelig sammenstimlen. Det er skrækkeligt, så folk i al almindelighed ikke kan styre deres nysgerrighed. 053 var endnu ikke kommet til stede, så vi måtte gribe ind. En halvt bevidstløs yngre mand lå med iturevet skjorte i en grusbunke på fortovskanten. Det var en sømand med mange tatoveringer. En »behagelig« duft af stærk spirikum ombølgede ham. Et forsøg på at stable ham på benene mislykkedes fuldstændig. Han var totalt og fuldstændigt bedøvet. 053 var nu nået frem. Tilskuerne på

Tilskuere er der altid nok af, når politiet tilkaldes

Axeltorvs hjørne var modbydeligt påtrængende. »Vær så venlig at trække Dem ind på fortovet«. Nødtvungent flyttede man sig nogle få skridt baglæns. Over radioen rekvireredes en transportvogn, og så blev vor sømand transporteret til station 1. I station 1's modtagelsessalon begyndte han at udvise tegn på krampe, måske epilepsi, idet han begyndte at slå vildt om sig til alle sider. Et veritabelt slag udkæmpedes. Det var tydeligt, at manden ikke anede, hvad han foretog sig. Da det næppe alene var overdreven spiritusnydelse, der var forklaringen på hans tilstand, tilkaldtes en ambulance. Slaget på station 1 havde i mellemtiden udviklet sig ret dramatisk. 6 — skriver seks — store betjente var engageret med at holde fast på sømanden for at forhindre ham i dels at ødelægge sig selv ved

Assistance til en brændende laxa

at hamre hoved og ben ned mod gulvet, og dels i at smadre inventaret. Enhver form for førergreb måtte undlades, da han i sin sanseløse tilstand aldeles omgående havde brækket arme og ben på sig selv, hvis man ved jiu-jitsu-greb havde forsøgt at neutralisere ham. Under passende bevogtning — 2 betjente og 1 Falck-mand — blev han herefter transporteret til Bispebjerg hospital. Ved ankomsten hertil blev han under undersøgelsen lagt i en spændetrøje. Den sprængte han som sejl-garn. Herefter fik han en beroligende indsprøjtning og faldt til ro.

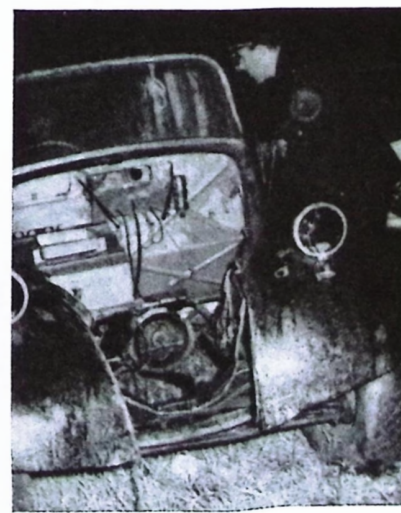
054 kunne efter at have rapporteret til HS begive sig ud på fornyet patruljering.

00,45 HS HS 054 PG. Tilbage i »gården«. Afmelding på delingsførererkontoret. Vi — ud igen med nye folk. Der var tilsyneladende ret roligt i byen lige for øjeblikket. Det benyttede vi til at slå en sludder af med betjentene. Det var ret unge folk. Efter deres indtræden i politikorpset havde de først været 10 uger på et A-kursus, herefter 1 års almindelig patruljetjeneste så 20 uger på et B-kursus. Inden deres endelige ansættelse skulle de så 1 år arbejde i ordenspolitiet udrykningstjeneste med nattjeneste hver 5. uge. Længere nåede vi ikke i vores interview. Klokken var nu 01,35.

En fundet, efterlyst, motocykkel efterses

054 X-BAR i Y-gade. Assistance til værtshusuorden. Samtidig med os rykkede der en transportvogn ud fra PG. Ialt var der 8 betjente på stedet få minutter efter opkaldet. Hvilken bule. Føj for sagomel. Som vores kollega tørt bemærkede, »skulle jeg nogensinde træffe min datter sådan et sted, ville jeg på stedet tage hende med udenfor og give hende en endefuld, så hun blev til grin og ikke kunne vise sig der oftere; men højere magter være lovet er hun en fornuftig pige«. Indenfor herskede en noget spændt stemning. Nogle unge damer havde smidt ølglas i ho-

Ligger der nogen og sover her?

Delingsførererkontoret, udrykningstjenestens kommandocentral.

Politigårdens radiostation

vedet på hinanden. Udsמידeren, »en ualmindelig sympatisk fyr« 2 m høj og 1½ m bred havde forsøgt at lægge sig beroligende imellem. Hans ansigt bar præg af unge pigers lidt for spidse negle. Tilstedeværelsen af de 8 betjente lagde naturligt en vis dæmper på gemytterne, og de unge damer blev håndfast ledsaget ud til den ventende transportvogn. Den muntre aften sluttede således stemningsfuldt med lidt afhøringer på politigården. Ak ja. Blot ærgrede det mig, at vi ikke fik udsמידeren med, jeg undte ham en lidt ublid skæbne, men sådan er der så meget. — 054 gled atter ud i den københavnske nat.

I Sydhavnen fandt vi en efterlyst motorcykel. Den var blevet stjålet den foregående nat. »Brugeren«, ja han var forlængst over alle bjerge efter sin lille hyggetur på maskinen. Fundet blev indrapporteret til HS.

Vore to betjente brugte ellers øjnene godt. En modgående cyklist vakte deres opmærksomhed. Det var en ung mand — på damecykel. Vi vendte vognen og kørte efter. »God-aften. Det er vel ikke Deres egen cykel, — vel? Kender De låsen? Vil De være så venlig at demonstrere, hvorledes De låser den op?! Mange tak, — Kom godt hjem!«

Klokken 02,45 er vi igen på politigården. Da vi endnu ikke er kørt helt ud, tager vi med på en runde til.

Efter en lille tur på Amager vendte vi atter tilbage til det centrale

København. Der var ret fredeligt i byen. Nogle færdselsforseelser blev påtalt. En enkelt lidt for stærkt kørende folkevogn blev hentet ind, og føreren fik efter kontrol af kørekortet en formaning om ikke at bevæge sig så hurtigt gennem trafikken. Også om natten skal der tages hensyn.

03,25 054 Ildløs X-gade Vesterbro. Kom. Den negang var der ild. Eller rettere sagt, der var røg. Brandvæsenet var allerede kommet til stede med de sædvanlige to sprøjter. Hele affæren kunne imidlertid ordnes med en skumsprøjte. Det var blot en stakkels Taxa, der var gået ild i. Efter endt slukning rullede brandudrykningen hjem igen, og vi

gled atter ud i den københavnske nat. Så begyndte der at ske noget. Over radioen meddelte HS, at en pendulpatrulje havde lagt sig i hælene på en formodet spritbilist i en stjålet vogn. Dette »optog« bevægede sig nu i stærkt tempo ad Roskildevej ind mod byen. Over radioen opgav vi vores position til HS og satte så sammen med andre patruljevogne kursen mod Københavns indfaldsveje vestfra. Nu var det virkelig alvor. Hele »kinoorglet« (udrykningshornet) blev sat i gang, og de grønne lygter glimtede ildevarslede. Frygtomt veg al anden trafik til side. De lysregulerede kryds forceredes for rødt, omend farten blev sat betydeligt ned. Nu fik hestekræfterne lov til at spille. Over radioen kunne vi følge, hvorledes nettet blev strammet.

Jagten fik imidlertid for spritbilistens vedkommende en brat afslutning, idet han efter tre fire mindre påkørsler havnede i en parkeret bil ved Damhussøen. Over radioen blæste HS jagten af, og vi kunne atter sætte tempoet ned.

Da vi lidt senere på vores patruljetjeneste befandt os på Frederikssundsvej indrapporteredes det fra pendulpatruljen ved Damhussøen, at føreren af den stjålne vogn var stukket af.

Man havde sikret sig hans medpassager, men uheldigvis var det lykkedes ham selv at smutte bort, og væk var han. Over HS blev der nu til samtlige vogne rundkastet et signalement. Føreren havde ved flugten mistet sin ene sko og skulle således være let at finde, hvis han strejfede om på veje og stræder.

Udrykningsstjenestens vogne samlet ved vagtskiftet

(fortsættes side 16)

HUSET MED MASKERNE

Af ROBERT FISKER

Illustration:
OLE HANSEN

1. KAPITEL

indtil banen var fri, og Olsen fra Strandby lå parat med sin fiskeskutter. Så listede vi ned til stranden der lå lidt øst for fiskernes stejleplads og roede dem ud til Olsen, som lå parat med motoren klar.

Huset med maskerne? — havde Erik spurgt, — er det det store hus med de udskårne hoveder på hjørnerne?

— Ja, det tilhørte forresten en mand, som holdt med tyskerne. Han skulle bare havde vidst, hvad hans sommerhus blev brugt til. — Nå, men det var der desværre en anden, der fik nys om. En officer fra Gestapo. Han lagde sig på lur med sine folk og fangede en halv snes flygtninge og et par af vores folk. Resten af os slap væk, og siden vendte jeg tilbage og byggede mit hus på den grund, jeg havde købt

(fortsættes side 16)

Erik og Ole var godt trætte, da de hen mod aften nåede ud til Strandby-plantagerne. Eriks kæde var sprunget, så de havde måttet trække de sidste fem kilometer af vejen.

— Ih, hvor er jeg sulten, — pustede Ole, — jeg kunne æde en hel ko!

— Jeg ku' æde to, — udbrød Erik, — jeg håber da, at din onkel har mad i huset!

— Selvfølgelig har han det, mand, — svarede Ole, — han har jo selv inviteret os til at holde ferie i sommerhuset. Vær du bare rolig, onkel Simon har sejlet som kok i mange år, før han slog sig ned herhjemme!

— Hør du, Strandby er næsten ikke til at kende igen fra i sommer!

Erik så sig omkring, da de gik ind gennem Strandby. Folk var ved at tænde lys i vinduerne, og bilerne kørte med tændte lygter. Der var ellers ikke mange mennesker ude nu. De sad nok i de lune stuer og spiste.

De to venner blev blot endnu mere sultne ved tanken og satte farten lidt op. Det var helt mærkeligt at komme til Strandby på denne tid af året. I sommerferien havde de været herude i fjorten dage og havde haft en herlig tid sammen med onkel Simon, der var ungkarl og elskede at holde ferie i sit hus ved Strandby. De havde badet og havde sejlet i onkel Simons båd. De havde ligget i båden et stykke ude på vandet i de lune sommeraftener med deres snører ude, og onkel havde røget den ene pipe efter den anden og fortalt om sine oplevelser fra den tid, han sejlede som skibskok på alverdens have, og fra krigens tid, da han havde været med i mod-

standsbevægelsen og blandt andet havde været med til at smugle jøder ud af landet lige for næsen af tyskerne.

— Det var forresten dengang, jeg forelskede mig i Strandby og byggede huset herude, — fortalte han. — Det var herfra vi sejlede ud med de folk, der skulle til Sverige. Vi skjulte dem i huset med maskerne,

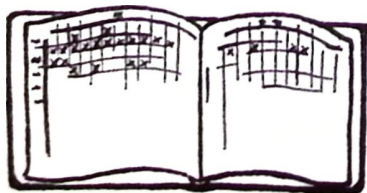
Bekko, Niels Riisberg
10. Aarhus flok.

Sahi, Flemming Johansen,
Ivanhoe flok.

Lyt her, oh ulve

Det er nytår og måske har du i den forbindelse hørt ordet STATUS, det vil sige, at man laver en opgørelse over, hvad man ejer og hvad man skylder bort og forhåbentlig finder man ud af, at man har et overskud. I kan også gøre status nu til nytår og kigge på jeres rekord-tavle. Er der ikke noget, der skal indhentes? Eller duelighedstegnene, som I forhåbentlig er igang med? Man kalder også nytår for de gode forsætters tid, fordi mange mennesker ved nytårstid forsætter sig at gøre en masse forskellige ting, f. eks. være mere økonomiske, holde op med at ryge og andet. De fleste glemmer det snart igen. Det gør ulvefolket ikke, de har lært af Mowgli, der sagde: »Det er mit ord, som jeg har talt. Træerne ved det. Flo- den ved det. Mit ord kommer ikke tilbage til mig.«

God jagt
Lily

»Jeg er nu ikke sikker på, at det at samle 40 bilnummerplader skaffer dig duelighedstegnet SAMLER«
(Fra »The Scouters«)

DUELIGHEDSTEGN

LILY fortæller og
ESKE tegner

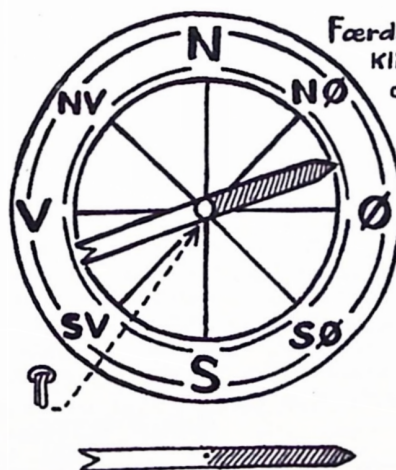
om

Klar dig selv

Dette duelighedstegn kan man først erhverve, når man har fået sin anden stjerne. Enhver ulveunge, der er nået så langt bør forsøge at få mærket. Dette at være i stand til at klare sig selv, som mærket jo hen-tyder til, skulle gerne være noget, alle ulveunger stræber efter at kunne.

For at få dette mærke skal du:

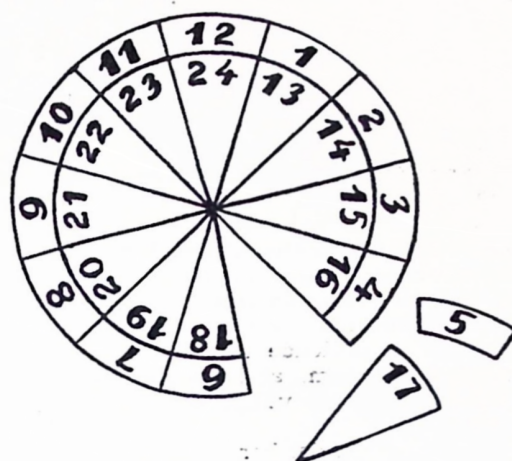
1. kunne udskifte pære og batteri i en lommelygte.
2. mindst 4 gange selv have smurt din frokostpakke til ulvetur.
3. kunne benytte en telefonautomat og have foretaget opringning fra denne.
4. kunne udfylde et adressekort og afsende en pakke fra posthuset.
5. kunne vaske et par sokker.
6. sy et mærke på din uniform.
7. have fremstillet et godt og brugbart øvelsesmateriale til brug i flokken ved træning til prøverne, f. eks. et ur med visere og løse tal til 24, som kan lægges på skiven, når ulven øver sig, eller et kompas (efter samme princip som uret) eller en samling gode færdselstavler, som du selv laver eller lign. Ved hjælp af dette materiale skal du have lært en af

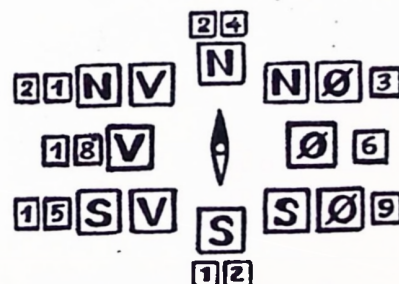
dine ulvekammerater det pågældende punkt til prøven så godt, at han kan blive hørt af flokførereren og få kryds på flokkens rekordtavle.

Nogle af disse krav kan du måske allerede klare, men husk, at der er for eksempel flere måder at smøre en frokostpakke på, din skal se så appetitlig ud, at din Akela måske får lyst til at bytte. Mærket skal sidde lige og ordentligt på uniformen, og det materiale, der skal fremstilles til flokken, skal kunne vare ud over din ulvetid.

God arbejdslyst til alle anden stjerne-ulve, der endnu ikke har taget dette mærke. Der er virkelig noget at gå igang med her.

Færdselstavler
klippes ud
og limes
på sort
Karton.

Uniformen: Mørkeblåt skilte-
Karton.

Tørklædet: Skiltekarton
(den farve I bruger i je-
res flok) limes på unifor-
men.

Ærmet fastgøres
ved hjælp
af tape på
bagsiden.

Mærker af
almindelig
Karton.

Huset med maskerne

(fortsat fra side 13)

herude, ikke ret langt fra huset med maskerne.

— Martinsen, sådan hed den gestapo-officer, jeg talte om, kom forresten tit og boede i Maskehuset med sine venner og bekendte. De holdt nogle forfærdelige gilder der, og jeg havde tit mas med at holde dem væk fra min grund, der jo ligger ret tæt ved Maskehuset!

— Var Martinsen ikke dansker?
— Havde Ole spurgt.

— Jo, det var han vistnok, men han var gået i tysk tjeneste, og han var værre end nogen af tyskerne selv, blev der sagt. En stor, kraftig fyr med rødt hår og rødt ansigt. Brovtende og pralende var han, og der gik rygter om, at han havde tjent sig en formue ved at plyndre sine ofre!

— Hvordan gik det ham efter befrielsen? — spurgte Erik.

— Han søgte at skjule sig herude i Maskehuset. Det blev opdaget, men inden vi kunne nå at slå en klo i ham, var han forduftet. Jeg tænker, han lever et sted i Tyskland under et andet navn!

— Tror du nu, vi kan finde huset, inden det bliver buldermørkt? — spurgte Erik og så sig tilbage til lysskæret fra købmand Madsens butik og fra de oplyste ruder i Strandby.

— Vel kan vi det. Ellers har vi da vores lommelygter! — svarede Ole, — men det er nu mærkeligt så fremmed og ukendt, det hele virker på en, når man genser det på denne tid af året. Ih, hvor jeg altså glæder mig til at komme til at sidde ved brændeovnen i den lille stue og fordøje onkel Simons gode mad. Jeg tænker næsten, han har planlagt en fisketur i morgen. Det kunne bedst ligne ham!

Ved korsvejen drejede de til venstre, og gik nogle hundrede meter ned ad en smal vej. Så fandt Ole lågen og leddet, de skubbede lågen op og trak deres cykler ind ad stien. Lyset fra Oles lommelygte gled over en åben plads og hen over et lavt, tjæret blokhus med en vældig skorsten i gavlen og lyse skodder for vinduerne. Det var navnlig det sidste, der gjorde indtryk på drengene. Ikke en sprække lys at se noget sted. Alt så øde og forladt ud.

(fortsættes i næste nr.)

Dag Hammarskjöld

(fortsat fra side 7)

de beføjelser, FNs grundlov fastsatte for hans embede. Dette betød angreb og modstand, kritik og til sidst en åbenlys sovjetisk boycott af hans embede og hans person. Men som han sagde i en af sine sidste taler: »Jeg er FNs generalsekretær, men jeg føler mig først og fremmest som de små nationers værner overfor de store... i det øjeblik, jeg føler, at min person er en hindring for udøvelsen af den gerning, jeg er sat til at varetage, går jeg...« Ingen tvivler på at Hammarskjöld mente dette alvorligt. Han kom ikke til at stå overfor denne beslutning. Han døde under sin kamp i fredens forreste frontlinie.

Da Hammarskjöld netop i disse dage for syv år siden kort før julen 1954 skulle flyve til Kina for at forhandle om de fangne amerikanske flyvere, holdt han en afskedstale, der kan betragtes som hans testamente til De Forenede Nationer: Han sagde:

— Jeg ønsker netop i disse dage at minde jer om jer Kristi budskab om fred og god vilje mellem mennesker. Her i De Forenede Nationer er alle religiøse trosbekendelser og alle overbevisninger repræsenteret. Men fælles for os alle og højt hævet over alle meningsforskelle er den sandhed, der engang udtryktes af en svensk digter, da han sagde, at menneskenes bøn ikke bør gælde sejren, men freden...

Eigil Steinmetz.

HS HS...

(fortsat fra side 12)

HS HS 0 54 Vi afgår til Damhussøen. Er lokalkendte og kan formentlig være til hjælp ved eftersøgningen i kvarteret. Skift. Hornet på igen, og med små hidsige grønne glimt forcerede vi os hurtigt ud på hjemmehane. Ledet af den stedkendte kollega kørte vi med håndprojektøren søgende til alle sider, op og ned ad de ode villaveje. Naturligvis tog vi også et smut ud på cykel- og gangstierne omkring søen — Om en patruljevogn kan køre der? Sagtens, — i hvert fald sagtens når det gælder sådan et ærinde. Desværre var vores anstrengelser forgæves. Efter en tre kvarters ihærdig søgen indstilledes jagten og vi returnerede til PG kl. 05,15.

HS HS 0 54 PG. Efter afmelding hos delingsføreren fik vi en speciel tilfaldelse til at kigge på radioanlægget på politigården. Det var overordentlig interessant at følge, hvorledes de forskellige operationer herfra blev ledet. Men himmel sikke en masse knapper og duppeditter, at hitte rede i. (Billedet kan give lidt af en fornemmelse, men kun lidt). Havde vi været lidt mindre trætte, havde vi sikkert også forstået mere af dette anlægs finesser. Nu var der imidlertid kun en ting, der interesserede os, og det var at afgive følgende melding:

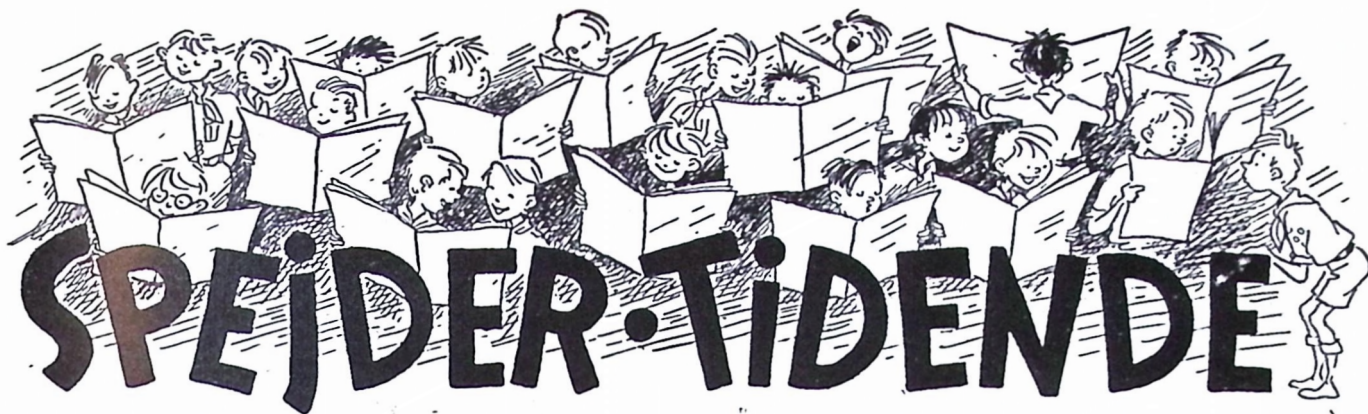
HS HS Spejdernes Magasins tjenestevogn fratræder patruljeringen, og medarbejderne begiver sig til pudevår. Skifter.

Har I nogensinde prøvet at »vride« en ring af spejdere med sammenbundne ben? Patruljen i rundkreds med ansigterne imod hinanden. En mand kravler nu gennem benene på en af de andre og træk-

ker de næste med sig, således at patruljen ender med at stå med ansigterne udad. Det gi'r lidt motion.

Lav en konkurrence med de andre patruljer i troppen.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Torben Kastrup – Jumbo

Det kom som et chock for os i 2. Ordrup, da vi i efterårsferien fik at vide, at Jumbo var død ved et ulykkestilfælde.

Jumbo var 15 år gammel.

Blandt spejderne i troppen og især i Høgepatruljen, hvor Jumbo var patruljeassistent, kendte man ham som en god kammerat. Han var dygtig til at sætte ting i sving, og hans gode humør har i høj grad været med til at skabe sammenhold i patruljen.

Vi vil huske Jumbo som en dygtig spejder, vi var glade for at være sammen med. *Jacola.*

6. Århus

har fejret sin 30-års fødselsdag, med bl. a. en tropsfest i den helt store stil. 3. Feltartilleriregimentets trompeterkorps var kommet til stede og hyldede den jubilerende trop ved fanfarer, inden ulve og spejdere selv stod for underholdningen. — Dagen efter havde man den traditionelle »Klauserkrig« med spejderne fra 1. Silkeborg. Det formede sig som et rumfarts-løb og foregik ved Moesgård strand. »Store Klaus« vandtes i år af gæsterne fra Silkeborg.

By-divisionens natterrænløb

By-divisionen, København, har afholdt sit store årlige natterrænløb, hvori deltager et udvalgt hold fra hver af divisionens egne troppe samt et hold fra hver af de andre københavnske og nordsjællandske divisioner og fra Scoutkåren Gripen, Malmø. De udvalgte hold består hver af fem mand med en samlet alder af højst 75 år på løbsdagen. Under løbet er den eneste tilladte form for belysning tændstikker. Du kan selv tænke dig til, hvilke besværligheder man kan have midt i en mørk skov i en hylende efterårsstorm under disse betingelser. Natterrænløbet foregik i år i Tokkekøb hegnet og havde deltagere fra 13 forskellige divisioner. Vinder blev holdet fra Vedels Egne trop, By divisionen, mens Sct. Jacobs trop, Østerbro blev bedste gæstehold.

2. Odense trop

fylgte i sidste måned 40 år og fejrede begivenheden med en stor fest på Industripalæet. Man havde mange gæster, deriblandt troppens stifter Hans Trepka og flere af troppens førere gennem de 40 år. Et særligt festligt islæt var det, at 2. Odenses københavnske frændetrop, 3. Østerbro, var taget den lange vej og deltog med ikke mindre end 36 mand, — københavnerne medbragte også en yderligere gæst: guden Chinghawaha, en evigt vandrende præmie i de årlige terrænøvelser mellem de to troppe. Østerbroerne vandt den i sommer, men syntes altså, at 2. Odense skulle »låne« den på jubilæumsdagen.

1. Sundby graver skyttegrave

For halvandet år siden købte 1. Sundby et hus med grund på Amager, men nu synes troppen og flokken, at huset er for lille, hvorfor man udvider det til det dobbelte. Samtidig indlægges kloak og vand, og gravearbejdet udfører troppens spejdere naturligvis selv, som man ser på billedet.

Jamboree-on-the-air

Ifølge de først indløbne rapporter synes den i oktober afholdte 4. jamboree på kortbølgeområdet at have været en stor succes i mange lande. Fra England meddeles således, at en station, der var oprettet i det nye Baden-Powell hus, opnåede ikke

mindre end 100 kontakter med spejdere, der sendte fra andre stationer i ialt 21 forskellige lande. Bl. a. modtog man et budskab fra korpskontoret i Nigeria, som sendte hilsener til nogle skotske spejdere, som spejdere fra Nigeria besøgte i fjor. — Hvis der var nogle danske spejdere, rovere eller førere, der deltog i Jamboree on-the-air« hører vi meget gerne nærmere om deres kontakter.

Endnu et patruljeblad

Endnu en patrulje har sendt Magasinet sit patruljeblad. Det er Pioneer-patruljen, 1. Brønshøj, hvis blad hedder »Pioner Posten«. Det er udkommet hver måned siden januar og bringer alt om patruljen, prøver, duelighedstegn m. m. — Et kvikt lille blad, som Pionererne har ære af.

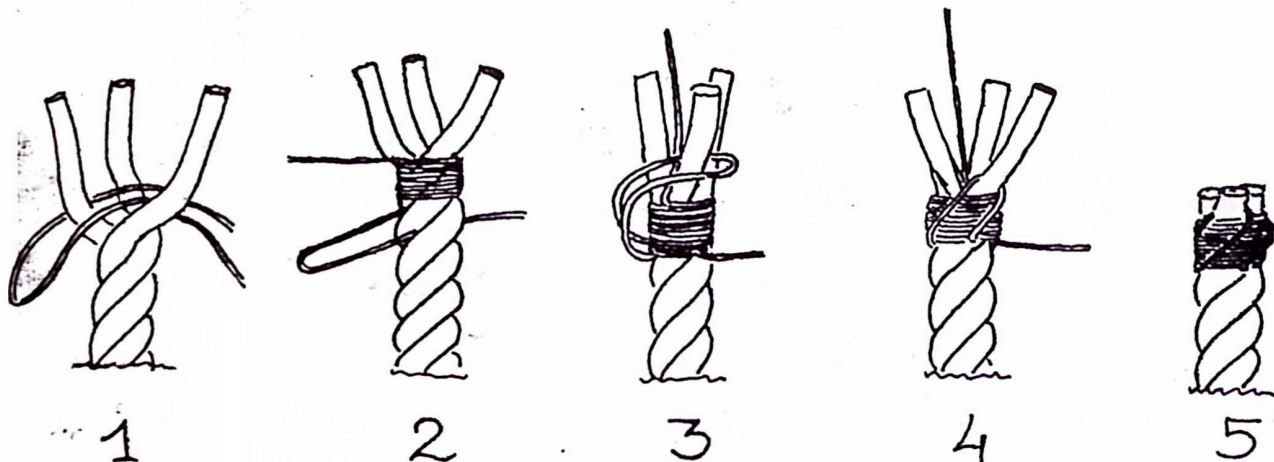
Sundby division

holdt den 4. november divisionsfest med meget stor tilslutning. Der var megen afvekslende underholdning, begyndende med divisionens orkester, som ses på billedet, hvorefter dansen gik til midnat.

2. Ordrup bygger patruljehytter

Søndag den 17. september blev 2. Ordrups lejrgrund »Vester Strødam« indviet i forbindelse med den årlige forældretur. Grunden erhvervedes for godt 1½ år siden, og i løbet af sidste sommer gik patruljerne i gang med at rejse deres egne patruljehytter på arealet, der ligger et par kilometer nord for Hillerød, tæt ved Gribskov. — Det er et impo- nerende stykke arbejde, der er udvist af såvel troppens fem patruljer, som de skovmænd og førere, der har hjulpet til, og Spejdernes Magasin vil i et senere nummer lade et par af hyttebyggerne selv fortælle om det store projekt, der nu er så langt fremskredent, at man stort set kun mangler den indvendige beklædning med tilhørende isolering af gulv, loft og vægge.

SEJLMAGERSPLEJSNING

Som du sikkert ved, skal patruljens tov være afsluttet med en takling, således at kordelerne ikke løber op og dermed ødelægger rebet.

Du kan vel lægge en almindelig takling, som er anvist i »Tovværksarbejder«, — men jeg tror ikke, at du kender sejlmagertaklingen. Denne takling er meget mere holdbar og slet ikke svær at lægge, når du blot kigger på de 5 figurer og følger den forklarende tekst. — Når sejlmagertaklingen er færdig, ligner den en syet takling, som også er meget

holdbar. Denne her har bare den fordel, at den kan lægges uden brug af nålen. Tag et tov og noget snor, og vi starter:

Tovet åbnes forsigtigt et par torn, og bugten af snoren lægges løst om en kordel, fig. 1. Derpå lægges kordelerne sammen, og med snorens ene ende tages et passende antal torn rundt om tovet, fig. 2. Herefter løftes bugten af snoren op og lægges indenfor den kordel, den lå omkring, fig. 3. Denne danner to krydsninger, som hales tot med snorens anden

ende, fig. 4. — Den sidste krydsning dannes ved at tage denne op langs kordelerne og binde den til den anden ende nede mellem kordelerne udenfor taklingen, fig. 5. De to ender af snoren bindes med råbåndsknob.

Kee

Frie Fugle, Axelstad division

Efter mange besværligheder er det lykkedes for tropsrådet i Frie Fugle at fremskaffe en byggegrund, så man kan gå i gang med at opføre eget tropshus. Grunden er på 400 m² og ligger ved Rågårdsstræde på Amager. — For nogle år siden var troppen så forsynlig at lade en af opgaverne i patruljekonkurrencen være at udarbejde tegningerne til et tropshus. Nu graver man disse projekter frem for at studere dem nærmere, inden man går i gang med byggeriet.

Sten fra Amerika til Gilwell Park

Amerikas spejdere har sendt en stor sten fra Mount Baden-Powell i Californien til Gilwell Park ved London. Det skete i anledning af indvielsen af en hytte, som the B.-P. Scout Guild (svarende til vore Sct. Georgs gilder) har ladet rejse på Gilwell. Stenen skal bruges til den kamin, som vil blive indrettet i hytten, og oven over kaminen skal opsættes en plade, som forklarer, hvor stenen stammer fra.

Fundet patruljestander

En bornholmsk patruljefører beder os efterlyse ejerne til en patruljestander, som er glemt på en af Bornholmerbådene og afleveret til ham. Standeren er af brunt skind med navnet »Falke«, hvorover er afbilledet en falk med udspilede vinger. Stangen er forsynet med 8 sølvplader, bl. a. fra Rovfugleløbet 1961, Sct. Georgsløbet 1960 og Good-turn 1960. Standeren kan fås udleveret ved henvendelse til PF Mogens Rohmann, Sandflugtsvej 25, Rønne.

Der er et job –

for en kvik ung mand (20–25 år) i Depotet. Prøv at tale med dem inde i Farimagsgade.

»Jeg skal aldrig mere gøre vrøvl over din madlavning«
(fra »The Scout«)

DUE DAVDE TIL TÆRES SIDEN

VÆBLERE

Sct. Jørgens trop
PA Morten Graversen
Jan Arendt
Kurt Nielsen
Jeppe Aakjær trop
Laurits Kristensen
Prins Hamlets trop
SM Bjarne Villumsen
Ørnotroppen
PA Flemming Arnholm

1. KL. SPEJDERE

2. Hede trop, Hørning
SM Svend Boll
PF Ole M. Christensen
PF Finn Joensen
1. Randers trop
PF Jens Spanget Larsen
PF Stig Rethpenn
PF Svend Tychsen
2. Ordrup trop
SM Rolf Donatzky
1. Hvidovre trop
PF Baloo, Bjørn Christensen
1. Ballerup trop
Peter Frøsløv Pedersen

RIDDERE

Sct. Jørgens trop
SM Knud-Age Larsen
PF Niels Jørgen Hansen
PF Ole Damsted
PF Niels Strand
1. Husum trop
PF Claus Berthelsen

VANDRINGER

100 km
Faarup trop
PF Svend R. Nielsen
PF Jens R. Nielsen
2. Odense trop
PF Mogens Vinther
Søren Petersen
Finn Susi Hansen
1. Bogense trop
SM Ole Andersen
Oberst Læssøes trop
PF Birger Schneider
PA Erik Gunnar Haeg
2. Hede trop, Hørning
PF Ole M. Christensen
PF Finn Joensen
75 km
1. Ballerup trop
SM Egon Møller
Faarup trop
PF Henning Sørensen

Søren Rasmussen
Prins Hamlets trop
PF Finn Hansen
PF Carsten Lind Olsen
1. Hvidovre trop
PF Baloo, Bjørn Christensen
Tovi, Søren Jensen
60 km
2. Odense trop
PF Mogens Nielsen
Johan Vedel
Faarup trop
PF Henning Sørensen
Frøde Møller
PF Svend R. Nielsen
PA Carl A. Harboe
Søren Rasmussen
Jørgen Jensen
Chr. d. 2.s trop
John Bach
Niels Heegaard
Torben Pedersen
1. Hvidovre trop
PF Chil, Peter Gundelach
Siri, Bent Poulsen
Panter, Jørn Ernstrand
1. Ballerup trop
PF Erik Jørgensen
Jan Schwalbe

3. KL. BØR

1. Rødkjærsbro trop
SM Peter Madsen

BILL
HARRISON

Hockeyskøjter

monteret på sorte boxcalf støvler m. skindfoer og hælkappe
Bemærk prisen – kun 79,50

Skøjtestøvler

Hvide og sorte, monteret med kunstløberskøjter 88,00 - 98,00
Kunstløberskøjter 26,50 - 45,00

Skøjtebeskyttere

Gummi 5,50
»Tillis« af træ 6,25
– dem kan man gå med!

Raggsockker

orig. norske »Janus« – den bedste norske kvalitet
8 9 10 11 12
6,00 6,75 7,75 8,50 9,25

Der er en chance

for, at der endnu er få eksemplarer tilbage af

SPEJDERNES LOMMEBOG 1962

men skynd dig, hvis du vil sikre dig en, inden de bliver udsolgt 4,25

Der er et job

for en kvik ung mand (20–25 år) i Depotet. Kig ind i Nr. Farimagsgade og tal med os om det.

SVÆRT FODTØJ

er vort speciale og vore sko og støvler får hurtigt ben at gå på. Vi beklager at en del af vore kunder har måttet vente på spejderskoen i den sidste tid, men fabrikken kunne slet ikke følge med den store efterspørgsel.

Skistøvler, som øverste tegning, en god støvle til prisen

Størrelse 32–33	39,85
Størrelse 34–36	43,85
Størrelse 37–39	46,85
Størrelse 40–45	49,85

Randsyede skistøvler som tegning

helt igennem kvalitet – kraftig juchten m. foer

Størrelse 34–36	73,00
Størrelse 37–39	81,00
Størrelse 40–41	87,00
Størrelse 42–47	93,00

Ingeniørstøvler – randsyede

For de, som foretrækker en langskæftet støvle er »Sæby« officers- og ingeniørstøvlen den rigtige. Meget svært juchten læder – foret og med kraftige army-såler 120,00

Flokkføerskoen

er blevet så stor en succes, at det kniber med at holde lager. Også »Alsboe« har lang leveringstid, men en ny forsyning er lovet os medio januar. Kom ind og prøv den 72,50

SKIBUKSER

Mørkeblå »Holmens« klæde med foer
drengestr. 49,00–57,00
43,00–49,00
voksenstr. .. 57,50

Originale norske gabardine

– 10 år til 18 år
55,00 - 63,00

KNICKERS

»Wilson« knickers med foer
drengestr. 49,00–57,00
voksenstr. 68,00

Smalriflet jernbanefløj med foer
drengestr. 35,50–47,50
voksenstr. 59,50

SPEJDER-ANORAK

det reglementerede spejderoverløj blev julegave i mange hjem –
drengestr.
8 år 39,50
10–12–14 år 44,50
junior str.
4–3–2 49,50
voksen str.
1–0–00 54,50

Spejdernes Magasin

Red.: Kontorchef J. Tvergaard
Øster Søgade 112 . Øbro 38

Spejdersport

Red.: Lektor Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666

Begges blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8–16, Lørdag 8–12

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:

Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Kong Hansgade 1
Telf. (081) 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger